

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΑ ΕΤΗ 1945-1947 ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ

ΣΥΝΤΑΧΘΕΙΣΑ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΘΕΙΣΑ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΝ ΤΗ: ΓΕΝΙΚΗ: ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΩΝ

ΤΗΣ 14^{ης} ΜΑΡΤΙΟΥ 1948

Κύριοι Ἐταῖροι,

Πρὸ παντὸς ἀπολογισμοῦ τοῦ ἔργου τῆς Ἐταιρείας τὸ Συμβούλιον προτάσσει μετὰ βαθείας συγκινήσεως καὶ εὐλαβείας μνημοσύνους λόγους ἐπὶ τῇ ὀδυνηρᾷ ἀπωλείᾳ Αὐτοῦ τοῦ Τακτικοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου, τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Β΄.

Ἡ 1^η Ἀπριλίου 1947 ὑπῆρξεν ἀποφρὰς ἡμέρα οὐχὶ μόνον διὰ τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρείαν, ἀλλὰ διὰ σύμπαντα τὸν Ἑλληνισμόν, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐσβέσθη ἀδοκῆτως μία μεγάλη Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ μία εὐρυμαθεσιᾶτη διάνοια, ἡ ὁποία κατὰ τὰς δυσχερεστάτας περιστάσεις τοῦ Ἕθνους ἐστάθη ἀκλόνητος καὶ φωτεινὴ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ὠδήγησεν αὐτὸ μετ' ἀπαραμίλλου σωφροσύνης καὶ ἀθορύβου εὐσταθείας πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἔθνικῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐδραίως στηριζομένης μονίμου δόξης. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Β΄ ὑπῆρξεν ἐν τῇ ψυχῇ Αὐτοῦ φορεὺς ὀλοκλήρου τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ ἔφερε τὸ

ἐπίζηλον τοῦτο φορτίον μεθ' ὑπερηφανείας καὶ βαθείας ἐπιγνώσεως τῆς σημασίας αὐτοῦ, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐμεγαλούργησε καὶ ἀπέβη ἄξιος τῶν μεγάλων ἐθνικῶν παραδόσεων ἡγέτης καὶ ἀκαταπόνητος ἀγωνιστῆς τῶν δικαίων τοῦ Ἔθνους. Ἐζήτησεν ἐν βασιλικῇ ἀπομονώσει, μισῶν τὸν πολυθόρυβον βίον, ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἠδράνησεν ἐν τῇ ἐπιμόνῳ ἐπιδιώξει τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος καὶ τῆς βελτιώσεως τοῦ ἐθνικοῦ βίου.

Ἡ μορφή καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἀποτελεῖ μεγάλην ἠθικὴν κληρονομίαν διὰ πάντα Ἕλληνα πονοῦντα τὴν μεγαλόνυμον ταύτην γωνίαν τῆς γῆς καὶ ποθοῦντα τὴν εὐδοξον συνέχειαν τῆς ἱστορίας της!

Ἡ δρᾶσις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνασταλῆ κατὰ τὴν ἐπαχθῆ περίοδον τῆς ἐθνικῆς δουλείας, δὲν κατέστη δυνατόν νὰ ἀναληφθῆ οὐδὲ μετὰ τὴν εὐτυχῆ ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος, διότι τὸν πρὸς στιγμὴν αἰθριάσαντα οὐρανὸν ἐκάλυψαν ἐκ νέου βαρέα νέφη οἰκονομικῆς δυσπραγίας, τὴν ὁποίαν ἐπέτεινεν ὁ ψυχικὸς ἐφιάλτης τοῦ ἐθνικοῦ διχασμοῦ, τοῦ καταλήξαντος εἰς τὸν σκληρὸν τοῦ ἔθνους ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος.

Ὡς καὶ ἄλλα ἀνώτατα ἐπιστημονικὰ καθιδρύματα καὶ ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία εὐρέθη μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἐστερημένη παντὸς ἐκ τῆς εἰς χρεόγραφα περιουσίας της εἰσοδήματος, ὥστε νὰ μὴ εἶναι εἰς θέσιν νὰ μισθοδοτήσῃ μηδὲ αὐτοὺς τοὺς εὐαρίθμους αὐτῆς ὑπαλλήλους.

Εὐτυχῶς ἡ Κυβέρνησις, ἀναλογιζομένη τὰς ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας τοῦ ἡμετέρου καθιδρύματος, ἀνέλαβε τὴν μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ διὰ νὰ μὴ ῥιφθοῦν εἰς τοὺς δρόμους ἄνθρωποι μετὰ καρτερικότητος ὑπηρετήσαντες τὴν Ἑταιρείαν κατὰ τὰς δυσχερεῖς ἐθνικὰς περιστάσεις.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον δὲν συνήλθομεν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀναμένοντες καλλιτέρας ἡμέρας οἰκονομικῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑταιρείας καὶ ἔστω καὶ μερικῆς ἀναλήψεως τῆς δράσεως αὐτῆς, ὥστε καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ κύριοι ἑταῖροι νὰ ἀναθαρρήσωμεν ἀπὸ κοινοῦ πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἐθνικῆς τοῦ Ἰδρύματος ἡμῶν ἀποστολῆς.

Ἐκ τούτου ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Ἑταίρων θὰ ἐγκρίνη τὴν ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπιβληθεῖσαν παρὰλειψιν ταύτην.

Κατ' εὐτυχίαν αἱ ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Λαχείου εἰσπράξεις τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑταιρείας, καίπερ μειωθεῖσαι ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ 20 % εἰς 10 %, ἤρχισαν νὰ ἀποδίδουν γενναιότερα ποσά, ὥστε τιθέμενα κατὰ μέρος καὶ συσσωρευόμενα νὰ δύνανται νὰ σχηματίσωσι κεφάλαιον ἐπαρκῆς πρὸς ἔναρξιν νέας δράσεως, περιορισμένης μὲν κατ' ἀρχάς, εὐρύτερας δὲ ἐν προσεχεί μέρλλοντι.

Καὶ περὶ μὲν τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ ἀνασκαφικοῦ ἔργου τῆς Ἑταιρείας, ἐν ᾧ μέτρῳ τοῦτο διεξήγετο προπολεμικῶς, δὲν δύναται, βεβαίως, ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ γίνῃ λόγος διὰ τε τὴν οἰκονομικὴν ἀκόμη ἀνεπάρκειαν, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν ἐθνικῶς τεταραγμένην περίοδον, τὴν ὁποίαν διερχόμεθα.

Ἀλλὰ διὰ τῶν εἰς τὴν διάθεσιν ἡμῶν συγκεντρουμένων χρημάτων θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀρχίσωμεν τὸν πλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης καὶ νὰ συνεχίσωμεν τὴν πολύτιμον σειρὰν τῶν ἀρχαιολογικῶν δημοσιευμάτων τῆς Ἑταιρείας.

Εἴμεθα δὲ ἤδη εὐτυχεῖς ἀγγέλλοντες πρὸς τοὺς Ἑταίρους ἡμῶν, ὅτι ἐξετυπώθη εἰς τόμος τῶν Πρακτικῶν, περιέχων τὰς λογοδοσίας τοῦ Συμβουλίου διὰ τὰ ἔτη 1940-1944, ἤρχισε δὲ καὶ ἡ ἐκτύπωσις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος, τῆς ὁποίας ἡ ἔκδοσις εἶχε σταματήσει εἰς τὸν τόμον τοῦ 1938.

Ἐννοεῖται ὅτι, ἵνα ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰ καθυστερήσαντα ἔτη καὶ ἐπανευρεθῶμεν ἐντὸς τῆς κανονικῆς χρονολογικῆς σειρᾶς καὶ ἀκολουθίας τῶν ἐτῶν, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐκδώσωμεν τόμους ἐνιαίους πλειόνων ἐτῶν, ὅπως ἔπραξαν καὶ ἄλλα ἔθνη εὐρεθέντα ὑπὸ παρομοίας συνθήκας.

Ὡσαύτως ἐλπίζομεν ὅτι θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ ἡμιτελοῦς τρίτου πανηγυρικοῦ τόμου τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς Ἑταιρείας, διὰ τὸν ὅποιον εἶναι ἐτοίμη ἡ ὕλη. Ἡ τρίτομος αὕτη σειρά ἀποτελεῖ ἀληθῶς μνημεῖον τῆς σημασίας τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, συντελεσθὲν δι' εὐρυτάτης διεθνοῦς καὶ ἐθνικῆς συνεργασίας.

Παρὰ ταῦτα ἐλπίζομεν νὰ ἐκδώσωμεν ἐντὸς προσεχοῦς χρόνου τὸ σχεδὸν συντετελεσμένον Λεύκωμα, τὸ ὅποιον παρεσκευάσθη ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῆς Ἑκατονταετηρίδος, περιλαμβάνει δὲ τοὺς συντελέσαντας εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ἰδρύματος κατὰ τὰ ἑκατὸν πρῶτα αὐτοῦ ἔτη.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀναμνηστικῶν τούτων δημοσιευμάτων ὑπολείπεται ἡ ἔκδοσις τοῦ Χρονικοῦ τῶν ἐορτῶν, ὅπερ ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θὰ ὑποστῇ ἀπροσδόκητόν τι κώλυμα ἐκ τῆς ἐθνικῆς περιστάσεως. Τὸ Χρονικὸν τοῦτο θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀναγκαῖον ἐπιστέγασμα τῶν ἐορτῶν, αἱ ὁποῖαι, ὡς πάντες ἐνθυμοῦνται, ἐσημείωσαν σταθμὸν περιφανῆ ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἱστορίᾳ τῆς πατρίδος ἡμῶν.

Ἀπὸ τῆς τελευταίας ἡμῶν Γενικῆς Συνελεύσεως κατὰ τὰ ἔτη 1945, 1946 καὶ 1947 πολλοὺς ἀπολέσαμεν ξένους καὶ ἡμετέρους ἐταίρους. Ἐκ τῶν ἐπιτίμων συμβούλων ἀπέθανον ὁ Ἀλέξανδρος Della Seta, ὁ Κάρολος Diehl, ὁ Φρειδερίκος Hiller von Gärtringen, ὁ Sir James Frazer, ὁ William Miller, ὁ Gerhart Rodenwaldt, ὁ Pierre Roussel καὶ ὁ Ulrich Wilcken.

Ἐκ τῶν ἐπιτίμων ἐταίρων ἐξέλιπον:

Ὁ πριγκιψ Demidoff, ὁ Roy Flickinger, ἡ Ἰωάννα Gækoop de Jongh, ὁ Gustave Mendel, ἡ πριγκίπισσα Edmond de Polignac, ὁ Georges Radet, ὁ Θεόδωρος Leslie Shear, ἡ Εὐγενία Sellers-Strong, ὁ Νικόλαος Πολίτης, ὁ Sir Cecil Smith.

Ἄνδρες οὗτοι διαπρεπεῖς ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, συνδεθέντες διὰ τῆς ἐργασίας αὐτῶν μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀγαπήσαντες τὴν χώραν ἡμῶν, φίλοι καὶ κατὰ τὰς εὐτυχεῖς καὶ κατὰ τὰς ἀντιξόους ἡμέρας, διὸ καὶ εὐγνώμονες τιμῶμεν τὴν μνήμην αὐτῶν. Ἡ δυσκολία τῆς

μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπικοινωνίας δὲν κατέστησε δυνατὴν τὴν πληρεστέραν ἐξακριβωσιν τοῦ θλιβεροῦ τούτου καταλόγου, ἀλλ' ἄς εὐχηθῶμεν, ὅπως τὰ πένθη εἶναι μόνον ταῦτα, ὡς πρὸς τοὺς ξένους φίλους καὶ συνεργάτας.

Ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐταίρων ἐξέλιπον κατὰ τὸ ἔτος 1945 ἡ ἐπιστημονικὴ ὑπάλληλος τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου καὶ δόκιμος βυζαντινολόγος κυρία Βενετία Κώττα, γνωστὴ ἐκ πλειόνων ἀξιολόγων ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν, τὰς ὁποίας συνέγραψε καὶ ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστί, μετ' εὐδοκίμους σπουδὰς ἐν Παρισίοις († 17.7.45).

Ὁ ἀρχιτέκτων Σπυρίδων Κολλινιάτης, ὁ ὁποῖος πολ-
λάκις εἶχεν ἐκδηλώσει τὴν στοργὴν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἑταιρείαν,
ἐξέλιπεν αἰφνιδίως καὶ πολὺ προῶρος († 23.7.45).

Κατὰ τὸ ἔτος 1946 ἀπέθανεν ὁ παλαιάμαχος δημοσιογράφος,
πολιτευτὴς καὶ ποτε Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας Γεώργιος Πώπ,
μετὰ σθένους καὶ χάριτος ὑπερασπίσας πάντοτε τὰς ὑγιεῖς παρα-
δόσεις τοῦ ἔθνους.

Κατὰ τὸ ἔτος 1947 ἔκρουσε συχνότερον ὁ θάνατος τὴν θύραν
τῆς Ἑταιρείας.

Κατὰ Φεβρουάριον (14.2.47) ἀπέθανεν ὁ προσφιλὴς ἡμῶν
συνεργάτης καὶ ἄλλοτε Πρόεδρος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου
Ἀθηνῶν Ἀγγελὸς Σταυρόπουλος, ὅστις ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν
ἐχρημάτισε μέλος τῆς ἐξελεγκτικῆς καὶ ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ
ἐπιτροπείας τῆς Ἑταιρείας, πολυτίμους δὲ παρέσχεν εἰς ἡμᾶς ὑπη-
ρεσίας, μετὰ ζήλου πάντοτε καὶ ἐξαιρέτου στοργῆς ἀποβλέπων εἰς
τὸ ἔργον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας. Τὸ ἀγαστὸν ἦθος, τὰ
ἔδραϊα ἐθνικὰ αἰσθήματα καὶ ἡ εἰλικρίνεια τῆς συνεργασίας τοῦ
ἀνδρὸς μεθ' ἡμῶν θὰ παραμείνωσιν ἀνεξίτηλα εἰς τοὺς συνεργάτας
αὐτοῦ.

Ὁ διαπρεπὴς Ἑλληνιστὴς καὶ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστη-
μίου τῶν Ἀθηνῶν Ἐμμανουὴλ Πεζόπουλος κατέλιπεν ὄντως
δυσαναπλήρωτον κενὸν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Φιλολογικῇ ἐπιστήμῃ

ὑποκύψας εἰς τὸν ἤδη κατὰ τὴν ἐχθρικήν κατοχὴν ἐκδηλωθέντα κλονισμόν τῆς ὑγείας του († 16.6.47). Μαθητὴς τοῦ πολλοῦ ἐκείνου Κωνσταντίνου Κόντου γενόμενος καὶ μετὰ τὸ πέρασ τῶν σπουδῶν ἰδιαιτέρως μετ' ἐκείνου συνδεθείς, ἔχων δὲ καὶ φύσιν δεξιάν, ἠδυνήθη εὐρύτατα νὰ ὠφελῆθῃ ἐκ τῶν διδαγμάτων τοῦ μεγάλου διδασκάλου καὶ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐργασίας κατόπιν νὰ ἀποβῆ ἀντάξιος τοῦ διδασκάλου μαθητῆς. Ἡ φιλολογικὴ εὐρυμάθεια τοῦ ἀνδρὸς ἐκφαίνεται ἐν παντὶ αὐτοῦ ἐπιστημονικῶ δημοσιεύματι, ἣ δὲ προχειρότης τὴν ὁποίαν εἶχε περὶ πᾶν φιλολογικὸν ζήτημα ἀνακύπτει ἐν ταῖς προφορικαῖς συζητήσεσιν ἐδείκνυε τὴν βαθεῖαν φιλολογικὴν αὐτοῦ κατάρτισιν. Δυστυχῶς ὁ προῶρος ἐπελθὼν θάνατος ἀνέκοψε τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ παραγωγὴν, οὕτω δὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ παράσχῃ ὁ φίλος συνάδελφος πάντα ὅσα ὠφελιμώτατα παρεσκευάζε πρὸς προαγωγὴν τῆς φιλολογικῆς ἐπιστήμης. Ἡ εὐάριθμος χορεία τῶν ἐργατῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς φιλολογίας ἐστερήθη διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἐμμανουὴλ Πεζοπούλου κορυφαίου συνεργάτου καὶ ὁδηγοῦ, ἣ δὲ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία παλαιοῦ καὶ ἀφωσιωμένου ἐταίρου.

Μετὰ βαθείας λύπης ἀναφέρομεν καὶ τὸν θάνατον τοῦ ἱστορικοῦ Δημητρίου Καλαποθάκη († 1.7.47), τοῦ μετέπειτα ἀφοσιωθέντος εἰς τὴν δημοσιογραφίαν ὡς ἀνταποκριτοῦ Ἀγγλικῶν ἐφημερίδων, διευθύναντος ἐπὶ τινὰ περίοδον καὶ τὸ γραφεῖον τύπου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Συνδυάζων ἱστορικὴν μόρφωσιν καὶ γλωσσομάθειαν μετὰ τρόπων πρῶων καὶ εὐπροσηγόνων, ἠδυνήθη ὁ Δημήτριος Καλαποθάκης νὰ ὠφελήσῃ ἀθορύβως, ἀλλὰ θετικῶς τὰ Ἑλληνικὰ ζητήματα.

Εἰλικρινῆ λύπην ἠσθάνθημεν καὶ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ δύο παλαιῶν ἐταίρων, ἀμφοτέρων ἰατρῶν, τοῦ Θωμᾶ Σκάσση καὶ τοῦ Βασιλείου Λαμπίκη.

Ἄλλὰ βαθύτατα ἔπληξεν ἡμᾶς ὁ θάνατος τοῦ φιλιότου ἡμῶν ἐν τῷ Συμβουλίῳ συνεργάτου, Ἀντιπροέδρου δὲ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας Φιλώτα Παπαγεωργίου († 19.10.47).

Γεννηθεὶς ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὅτε ἀκόμῃ ἡ Μακεδονικὴ πρωτεύουσα ἐτουρκοκρατεῖτο, ἔτυχεν ἐξαιρέτου ἀνατροφῆς καὶ παιδείσεως ὑπὸ γονεῖς ἰδιαιτέρως ἐξέχουσας κατέχοντας θέσιν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κοινωσίᾳ τῆς πόλεως, ἐκμαθὼν δὲ ἀρτίως τὴν Τουρκικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, ἠδυνήθη μετὰ τὸ πέρασ τῶν νομικῶν του σπουδῶν νὰ ἀποβῆ διαπρεπὴς δικηγόρος παρὰ τοῖς τότε δικαστηρίοις τῆς Θεσσαλονίκης, διακρινόμενος μεταξὺ τῶν συναδέλφων αὐτοῦ διὰ τε τὴν μάθησιν καὶ τὸ ἦθος.

Ὅτε ἐπῆλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ἡ ἱστορικὴ πόλις ἀπληυθερώθη ὑπὸ τοῦ νικηφόρου Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρὸς Ἑλλάδος, ὁ Φιλώτας Παπαγεωργίου εἰσῆλθεν ἀρτίως παρεσκευασμένος εἰς τὴν δημοσίαν ζοὴν τῆς εὐρυτέρας πατρίδος καὶ ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς δικαιοσύνης ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα τῆς δικαστικῆς ἱεραρχίας μετασχὼν ἐπαξίως ὡς μέλος τακτικὸν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κατὰ τὴν πρώτην τούτου συγκρότησιν ὑπὸ Πρόεδρον τὸν Κωνσταντῖνον Ρακτιβάν.

Ὅτε ἡ Μοῖρα ἐπέκλωσεν εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν τὴν μισαρὰν ἐκείνην κατοχὴν ὁ Φιλώτας Παπαγεωργίου συνελήφθη καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακάς, κατηγορούμενος ὅτι ὡς ὑπατος ἀρχηγὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐλευθέρων τεκτόνων συνειργάζετο μετ' ἄλλων ξένων στοῦν πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ φασιστικοῦ καθεστώτος τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γερμανίας. Ἡ κατηγορία ἦτο βαρεῖα καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπικίνδυνος, δεδομένου τοῦ ἀπηνοῦς διωγμοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχον ὑποστῆ αἱ τεκτονικαὶ στοαὶ εἰς ἀμφοτέρας τὰς χώρας ἐκεῖνας. Ἐκ τούτου καὶ ἡ μακροτέρα φυλάκισις τοῦ ἀειμνήστου φίλου ὑπῆρξεν αὐστηρὰ καὶ σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπος. Καὶ δὲν ἀπέδειξε μὲν τίποτε ἢ ἐπίμονος καὶ ἐξαντλητικὴ ἀνάκρισις, ὁ δὲ ἀδίκως κατηγορηθεὶς ἀπεφυλακίσθη, ἀλλ' αἱ κακουχίαι τῆς φυλακίσεως καὶ τῆς αὐστηροτάτης ἀπομονώσεως, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ τοῦ χειριστοῦ τῶν κακούργων, ἐκλόνισαν σημαντικῶς τὴν ὑγείαν καὶ τὰ νεῦρα τοῦ διακεκριμένου ἀνδρός, ὥστε κατ' ἀλήθειαν οὐδέποτε πλέον ἀνέκτησε πλήρη τὴν ὑγείαν του καὶ τὴν ψυχικὴν του ἡρεμίαν ὁ ἀεί-

μνηστος συνεργάτης ἡμῶν, εἰς τοῦτο δὲ ἐμμέσως ὀφείλεται καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ.

Ἡ ἀπώλεια τοῦ Φιλώτα Παπαγεωργίου ἐγένετο βαθύτατα αἰσθητὴ εἰς πάντας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι συνειργάσθησαν μετ' αὐτοῦ, διότι ὑπῆρξεν ἄρτιος ἄνθρωπος, εὐγενῆς τὴν ψυχὴν καὶ δίκαιος καὶ φιλόπατρις.

Τὸ ἐν τῷ Συμβουλίῳ κενὸν εὐτυχῶς ἐδέχθη νὰ πληρώσῃ καὶ ὑπερπληρώσῃ ἀνὴρ διαπρεπέστατος, αὐτὸς ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κ. Παναγιώτης Πουλίτσας, τοῦ ὁποίου τὴν στοργὴν πρὸς τὸ ἔργον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, γινώσκομεν πάντες ἐκ τῆς πολυτίμου καὶ ἐγκύρου αὐτοῦ προεδρίας τῶν Γενικῶν ἡμῶν συνελεύσεων.

Τὸ Συμβούλιον πρὸς τούτοις καθ' ὃ ἔχει ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ δικαίωμα καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐξαιρέτους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσήνεγκεν εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν ὁ Σύμβουλος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κ. Ἀριστοτέλης Πέππας, ὁμοφώνως ἐξέλεξεν αὐτὸν ἰσόβιον τακτικὸν ἑταῖρον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1947 ἀπὸ τῆς 10ης Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 18ης, ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία εὐχαρίστως μετέσχε προσκληθεῖσα τῶν ἐν Ἀθήναις γενομένων ἑορτῶν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς, ἀδελφοῦ ἰδρύματος, τοῦ ὁποίου ἡ μακρὰ καὶ ἔνδοξος ἐπιστημονικὴ δρᾶσις ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ οὐχὶ μόνον τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν διεθνή ἐπιστήμην σημαντικῶς προήγαγεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμετέραν ἀρχαιολογικὴν κίνησιν εὐστόχως διηκολύνη καὶ παρώρμησε διὰ τῆς συναδελφικῆς ἀναστροφῆς καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ παραδείγματος.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία ὡς πρεσβυγενῆς ἀδελφὴ τῶν ἐν Ἀθήναις παρομοίων ξένων ἰδρυμάτων τιμῶσα τὸ ἑκατονταετὲς ἔργον τῆς ἑορταζούσης Σχολῆς διὰ μὲν τοῦ Προέδρου αὐτῆς προσέφερεν ἔντυπον συγχαρητήριον γράμμα εἰς Ἀρχαίαν Ἑλληνι-

κὴν ἐντὸς δευτερίου περιβλήματος, διὰ δὲ τοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου προσεφώνησε τὴν Διεύθυνσιν τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς κατὰ τὴν πρώτην πανηγυρικὴν συνεδρίασιν τῆς 11ης Σεπτεμβρίου.

Πρὸς τούτοις ὅτε ἡ γενναιοδωρία καὶ ἡ φιλοφροσύνη τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως ἔφερε τὸν συνάδελφον κ. Ἄ. Κεραμόπουλον καὶ τὸν Γραμματέα τοῦ Συμβουλίου εἰς Παρισίους διὰ τὸ δεύτερον μέρος τῶν ἑορτῶν τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς Σχολῆς, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν ἐν τῇ Σορβόνῃ γενομένην πανηγυρικὴν συνεδρίασιν τῆς 6ης Νοεμβρίου 1947 εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ χαιρετίσῃ τὴν Γαλλικὴν Σχολὴν καὶ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ εὐτυχοῦς τούτου γεγονότος τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ἐνόμισεν ὅτι ὄφειλε νὰ τιμήσῃ Γάλλους ἀρχαιολόγους καὶ ὀνόμασεν ἐπίτιμον ἀντιπρόεδρον μὲν τὸν Καθηγητὴν τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν Παρισίοις καὶ Ἀκαδημαϊκὸν κ. Κάρολον Ricard, ἄχρι τοῦδε ἐπίτιμον σύμβουλον τῆς Ἑταιρείας, ἐπίτιμους δὲ συμβούλους τὸν Διευθυντὴν τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς καὶ Καθηγητὴν τῆς Ἀρχαιολογίας κ. Ροβέρτον Demangel, τὸν ἐπίτιμον Διευθυντὴν τοῦ Λούβρου καὶ Ἀκαδημαϊκὸν κ. Α. Merlin, τὸν κ. Πέτρον Jouguet, ἐπιφανῆ ἱστορικὸν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ παπυρολόγον, Ἀκαδημαϊκὸν καὶ Πρύτανιν τῶν μελῶν τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς, προεδρεύσαντα δὲ τῶν ἐν Ἀθήναις ἑορτῶν τῆς ἑκατονταετηρίδος, τὸν κ. Πέτρον de La Coste Messelière, Ἀκαδημαϊκὸν καὶ Καθηγητὴν τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν Παρισίοις, καὶ τὸν κ. René Vallois, Καθηγητὴν τοῦ ἐν Bordeaux Πανεπιστημίου, ἀντεπιστέλλον μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Γαλλίας. Ἐπίτιμον ἑταῖρον ὀνόμασε τὸ Συμβούλιον τὸν κ. Fernand Charouthier, Καθηγητὴν τοῦ ἐν Παρισίοις Πανεπιστημίου. Ἀντεπιστέλλον δὲ μέλος ὀνομάσθη ὁ νεώτερος δόκιμος ἀρχαιολόγος καὶ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς κ. Pierre Amandry.

Ἡ κατάσταση τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑταιρείας ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κατὰ τὸ ἔτος 1945 εἰσήχθησαν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην ἐξ ἀνταλλαγῆς μὲν τόμοι τριάκοντα καὶ εἷς, ἐκ δωρεᾶς δὲ τόμοι τεσσαράκοντα καὶ πέντε, οὐδὲν δὲ βιβλίον ἠγοράσθη.

Κατὰ τὸ ἔτος 1946 εἰσήχθησαν εἰς μὲν τόμος ἐξ ἀγορᾶς, ἐξ ἀνταλλαγῆς δὲ τόμοι δέκα τρεῖς καὶ ἐκ δωρεᾶς τόμοι πενήκοντα.

Κατὰ τὸ ἔτος 1947 εἰσήχθησαν ἐξ ἀγορᾶς μὲν τόμοι τριάκοντα ἑξ, ἐξ ἀνταλλαγῆς δὲ τόμοι ἑκατὸν πέντε καὶ ἐκ δωρεᾶς τόμοι ὀγδοήκοντα ὀκτώ.

Ἡ ἐξέτασις τῶν ἀριθμῶν τούτων δεικνύει ὅτι ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν ὀμαλότητα βαίνει προοδευτικῶς, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι δὲν θὰ βραδύνη ἐπὶ πολὺ ἡ κανονικὴ προσαύξησις τῆς μοναδικῆς ταύτης Ἑλληνικῆς ἀρχαιολογικῆς βιβλιοθήκης, ὥστε νὰ καταστῇ αὕτη καὶ πάλιν, ὅσον εἶναι δυνατόν, περισσότερον ἐνήμερος ὡς πρὸς τὴν πλουσίαν διεθνῆ ἀρχαιολογικὴν βιβλιογραφίαν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ξένα δημοσιεύματα ἡ Ἑταιρεία ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς πρὸς τοὺς σπεύσαντας νὰ ἀποστείλωσι τὰ δημοσιεύματα αὐτῶν, περιοδικὰ τε καὶ ἄλλα βιβλία, χωρὶς νὰ ἀναμένωσι τὴν ἐκ μέρους ἡμῶν ἀποστολὴν τῶν ὀφειλομένων ἀνταλλαγμάτων. Δεῖγμα καὶ τοῦτο τῆς πρὸς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν καὶ τὸ μακρὸν αὐτῆς ἔργον ἀπονεμομένης τιμῆς. Εἶναι δὲ ἐπείγουσα ἡ ἀνάγκη, ὅπως ἡ Ἑταιρεία προβῇ γοργότερον εἰς τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν δημοσιευτικῶν αὐτῆς καθυστερήσεων, ἵνα ἐπαναλάβῃ τὰς ἐξ ἀνταλλαγῆς κανονικὰς τῆς ὑποχρεώσεις, ὅπως καὶ προηγουμένως εἶπομεν. Εἶναι δὲ αἱ ἀνταλλαγαὶ αὗται σημαντικὸν μέσον πλουτισμοῦ τῆς βιβλιοθήκης. Ὁ δι' ἀγορᾶς πλουτισμὸς εἶναι ἀκόμη δυσχερὴς διὰ τὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια παρεμβάλλονται εἰς τὸ βιβλιεμπόριον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ζυθμίσεως τοῦ συναλλάγματος.

Τὸ ζήτημα τοῦ πλουτισμοῦ τῆς βιβλιοθήκης εἶναι σπουδαῖον, διότι ἡ βιβλιοθήκη ἀποτελεῖ θεμελιώδη προϋπόθεσιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας καὶ τῆς προαγωγῆς τῶν ἀρχαιολογικῶν δημο-

σιευμάτων. Αί ανασκαφαί δὲν εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς τῶν ἀρχαιολογικῶν ἰδρυμάτων, ἀλλὰ μέσον πρὸς μελέτην, ἢ ὁποία, μόνη αὐτή, ἀποτελεῖ τὴν προαγωγὴν τῆς ἐπιστήμης. Ἐπειδὴ αἱ ἀνασκαφαί, ὅσον-δήποτε εὐκταῖαι καὶ ἂν εἶναι πρὸς ἀποκάλυψιν νέων μνημείων τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ βίου, δὲν εἶναι τὸ μόνον μέσον πρὸς ἐπιστημονικὴν πρόοδον, διότι ὑπάρχει ἀκόμη ἄφθονος ὕλη πρὸς ἐπιστημονικὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ συγκρότησιν ἐπιστημόνων ἀρχαιολόγων. Ἐκ τούτου εἶναι προφανὲς ὅτι μεταξὺ τῆς ἐκτάσεως τῶν ἀνασκαφῶν καὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπεξεργασίας πρέπει νὰ ὑπάρχη σύμμετρος ἀντιστοιχία, μᾶλλον δὲ νὰ προέξη ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπεξεργασίας τοῦ ἀνεκδότου ἀκόμη ἐπιστημονικοῦ ὕλικου. Διὰ τοῦτο ὀφείλομεν νὰ προαγάγωμεν πάσῃ θυσίᾳ τὰ ἐπιστημονικὰ δημοσιεύματα, διότι ἄνευ τούτων οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουσιν αἱ ἀνασκαφαί. Σήμερον δὲ ὑπάρχει καὶ πρόσθετος λόγος, ὅπως ἀσκήσωμεν σὴν ἀνασκαφικὴν πολιτικὴν, διότι ὑπὸ τὰς ὑφισταμένας συνθήκας ἢ στέγαις καὶ ἢ συντήρησις τῶν νέων μνημείων καθίσταται σχεδὸν ἀδύνατος διὰ τὴν ἀνικανότητα τοῦ Δημοσίου, ὅπως ἀνταποκριθῆ πρὸς νέας ἀρχαιολογικὰς ὑποχρεώσεις, ἀφοῦ οὐδὲ τὰς παλαιὰς εἶναι ἱκανὸν νὰ ἀντιμετωπίσῃ, τὰ δὲ μουσεῖα καὶ αὐτὰ τὰ τῶν Ἀθηνῶν παραμένουν ἀκόμη κλειστά πρὸς μεγάλην ἠθικὴν ζημίαν καὶ ἐπιστημονικὴν βλάβην, μολονότι σοβαρώτατοι λόγοι ἐθνικῆς ὠφελείας θὰ ἐπέβαλλον τὴν ἀποκατάστασιν τῶν μουσειακῶν ἡμῶν πραγμάτων.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία ὡς τὸ ἀρχαιότατον ἀρχαιολογικὸν ἴδρυμα αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως ἀπευθύνη ἔκκλησιν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὑπὲρ τῆς ἀναζωογονήσεως τῆς ἀρχαιολογικῆς ταύτης ὑποστάσεως τῆς χώρας.

Ἐγράφη, ὡς ἤκουσα, τελευταῖον ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Ἑλληνοπαίδων πρέπει νὰ ἀρχίξῃ διὰ τοῦ Σολωμοῦ. Δὲν ἐγράφη δὲ τοῦτο ὑπὸ κομμουνιστοῦ, ὡς θὰ ὑπόπτει τις. Ἀλλοίμονον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐὰν ἀρνηθῆ τὰς ἐνδοξοτάτας περιόδους τῆς ἱστορίας της, αἱ ὁποῖαι διὰ πάντας τοὺς πεπολιτισμένους λαοὺς χρησιμεύουν ὡς σχολεῖον ὑπερτάτου ἀνθρωπισμοῦ καὶ ἀνατίσεως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἐνιαία ἀπὸ τῶν παναρχαίων χρόνων μέχρι σήμερον, εἰς οὐδένα δὲ ἑλληνικῶς σκεπτόμενον ἐπιτρέπεται ἢ διάσπασις τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως, διότι τὸ ἀντίθετον θὰ ἐσήμαινε κλονισμόν αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως, ὑπὲρ τῆς ὁποίας εἰργάσθη ἀνεन्दότως καὶ ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία δι' ὅλης τῆς μακρᾶς καὶ ἐθνικῆς αὐτῆς ἱστορίας. Ἦδη δὲ διανοίγονται εὐρύτεροι ὀρίζοντες δράσεως διὰ τῆς εὐτυχοῦς ἐνσωματώσεως τῆς καὶ ἀρχαιολογικῶς σημαντικωτάτης Δωδεκανήσου, ὅπου ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φανῇ κατωτέρα τῆς ξένης δυνάμεως, ἢ ὁποία τὴν κατεῖχεν. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κύπρον θὰ ἐνεδεικνύετο καὶ ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐργασθῶμεν. Ἄς εὐχηθῶμεν, ὅπως ἡ ὀλοκλήρωσις αὐτῆ τοῦ ἐθνικοῦ ἔργου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας εἶναι ταχεῖα!

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΑΠΕΥΘΥΝΘΕΝ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΕΟΡΤΑΖΟΥΣΑΝ
ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΝΘΑΔΕ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΑΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ

Πανήγουριν ὑμῖν ἄγουσιν ἐπὶ τῇ τῆς ἑκατονταετηρίδος ἐνδόξῳ συντελείᾳ οἱ τῆς Ἀθήνησιν Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας πρόβουλοι, οἷς Ἀντώνιος Ἐ. Μπενάκης προήδρευε, ἐγραμμάτευσεν δὲ Γεώργιος Π. Οἰκονόμος, ἔγνωσαν ὑμῖν, ἄνδρες εὐγενέστατοι καὶ τῆς παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς πεφωτισμένοι θιασῶται, τάδε τὰ γράμματα πέμπειν, ἵνα τεκμήριον ταῦτα ὑπάρχη τῆς παρὰ τῶν Ἑλλήνων τιμῆς τε καὶ χάριτος ἐφ' οἷς καλοῖς τε καὶ μεγάλοις ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιολογίας διαπεπράχατε καὶ ἔτι καὶ νῦν διατελεῖτε ἐργαζόμενοι. Πρῶτοι γὰρ τῶν ξένων μετὰ τὴν τῆς πρεσβυγενοῦς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας γένεσιν εἰς τὴν χώραν τὴν ἡμετέραν ἐπιδημήσαντες οὐκ ἐπαύσασθε δι' ἑκατὸν ἐτῶν ἀγρύτως διαπονούμενοι, ἵνα τὰ τῆς Ἑλλάδος μνημεῖα σὺν τέχνῃ πολλῇ ἀνακαλύπτητε καὶ ἐρμηνεῖα ἐνδελεχεῖ τῇ τῆς οἰκουμένης ἀκριβεῖ γνώσει προσάγητε. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν τόπων τῶν καθ' Ἑλλάδα σύμπασαν ἐρεύνης οὐδὲ ἐπὶ σμικρὸν ἡμελήσατε, ἀλλὰ καλλίσταις συγγραφαῖς

πρῶτοι ὑμεῖς τῇ τῶν ἄλλων ἐρεύνη τὴν δᾶδα προυφήνατε καὶ τὴν ἐφ' ὑμᾶς τεθεῖσαν ἐλπίδα εὐδόξως ἐδικαιώσατε. Τὸ δ' ὄλον ἔργον τὸ ὑμέτερον οὐχ ἀπλῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν κατὰ τὸ Βυζάντιον ἀποβλέπειν χρῆναι ἠγούμενοι, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἑλλάδα παρεκτείνοντες, ἥδι- στον ἄρτυμα τῇ τοῦ ὄλου Ἑλληνικοῦ βίου γνώσει προσέθεσθε καὶ ἐκ τοῦ ζῶντος ἔτι γένους τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο διαγιγνώσκειν οἷοί τ' ἐγένεσθε καὶ τὰ προσλείποντα ἀναπληροῦν. Ἄπαν γὰρ τὸ Ἑλληνικὸν ἔν τι καὶ ἀδιαίρετον καὶ συνεχὲς ὑπάρχει, οἱ δ' Ἕλληνες αἰεὶ ἑαυτοῖς τὴν τε ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν ὁμοῖοι, οὐ μέντοι ἀδιαλείπτως ἀκμάζοντες καὶ ἐν παντὶ μεγαλοουργοῦντες διὰ τὴν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων παλίντροπον τύχην, φιλότιμοι δ' ὅμως καὶ φιλόδοξοι καὶ ταχὺ ἐπιδιδόντες, ὅταν εἰρήνης τυγχάνωσι καὶ εἰς εὐδοξίαν μὴ διακωλύωνται. Φιλόξενον δὲ τὴν γνῶμην ἔχοντες τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὖνους τῶν ἐπιδημούντων καὶ τοὺς τῆς παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς μετέχοντας προφρόνως φιλοῦσι τε καὶ θεραπεύουσι καὶ εἰς ἰσοπολιτῶν μοῖραν τιθέασιν. Οὕτω δὴ χυμεῖς οὐ μόνον συναγωνιστὰ ἀποβεβήκατε ὀτρηροὶ τε Μουσάων θεράποντες, ἀλλὰ καὶ φίλοι συγχαίροντές τε καὶ συμπάσχοντες ἡμῖν.

Διὸ καὶ τὴν ἑορτὴν τὴν ὑμετέραν ἡμετέραν ἠγούμενοι ἴσα ὑμῖν χαίρομεν καὶ τοὺς πόνους γεραίρομεν τοὺς ὑμετέρους καὶ ἀντιδιδόντες χάριν ἔχομεν ἐφ' οἷς ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας ἐπράξατε καὶ ἔτι πράττετε. Ὑμῖν δὲ δοίη φίλος Πάν τε καὶ ἄλλοι ὅσοι τῆδε θεοὶ καλοὺς καὶ εἰς τὸν ἐφεξῆς χρόνον γίγνεσθαι τᾶνδοθεν, ἔξωθεν δ' ὅσα ἔχετε τοῖς ἐντὸς εἶναι ὑμῖν φίλια, πλούσιον δὲ νομίζετε τὸν σοφόν, τὸ δὲ χρυσοῦ πληθὸς εἶη ὑμῖν ὅσον μῆτε φέρειν μῆτε ἄγειν δύναται ἄλλος ἢ ὁ σῶφρων.

Ἔρρωσθε καὶ χαίρετε καὶ εὐδοξεῖτ' ἐς αἰί.

Α. Ε. ΜΠΕΝΑΚΗΣ

Γ. Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ΕΓΕΝΕΤΟ ΑΘΗΝΗΣΙ
ΜΕΤΑΓΕΙΤΝΙΩΝΟΣ ΜΕΣΟΥΝΤΟΣ ΕΤΟΥΣ
ΕΒΔΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΕΤΤΑΡΑΚΟΣΤΟΥ ΚΑΙ
ΕΝΑΚΟΣΙΟΣΤΟΥ ΚΑΙ ΧΙΛΙΟΣΤΟΥ ΑΠΟ
ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ